

Janner 85

Carnas populeus

X 1906

R. 5

Petit aplech
de
cançons populars
catalanes.

Julita Farnès
Luint accésit, 50 pessetes
Festa de la Música Catalana
Any III - 1906

Lema: —¿ Com cantarem, Senyora, — si estem en greu pressa?
— Canfeu, canfeu, los presos — que ja ^{us} en tenim ja.
(Popular.)

I

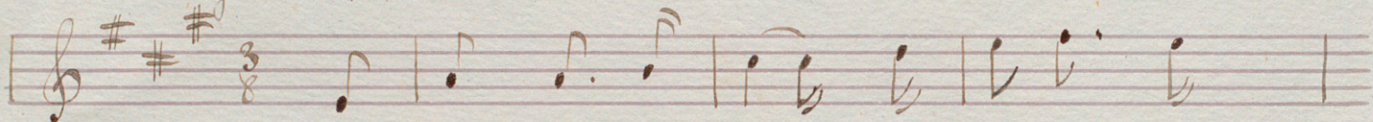
Religioses:

- 1 *La nit de Nadal.*
- 2 *Lo Rabada'.*
- 3 *La fugida à Egipte.*
- 4 *Divino.*
- 5 *Los sentits corporals.*

La nit de Nadal.

Canto' 1.

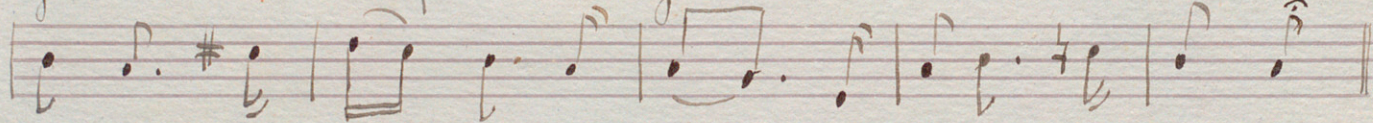
Mogut dolçament.

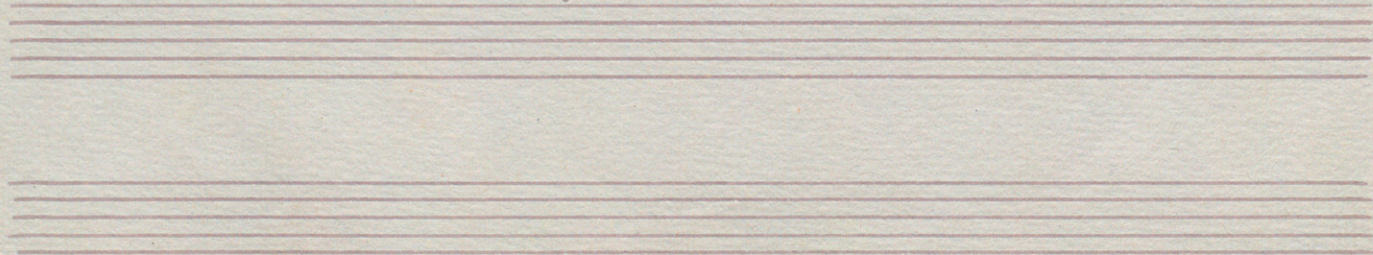
La nit de Na-dal n'es nit d'a-le-

grí - a nas-que'l bon Je-sus en u-na es-ta-

bli-a nas-que'l bon Je-sus en u-na es-ta-bli-a.

La nit de Nadal.

La nit de Nadal,
n'es nit d'alegria,
nasqué'l bon Jesus
en una establia.

A la mitja nit,
la Verge paria.
Josepli afanyat
tres cós li coia.

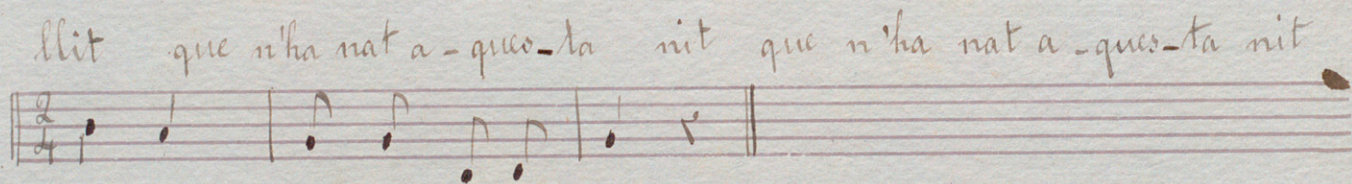
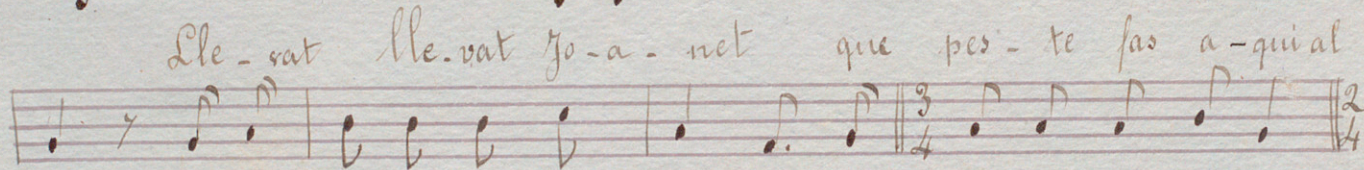
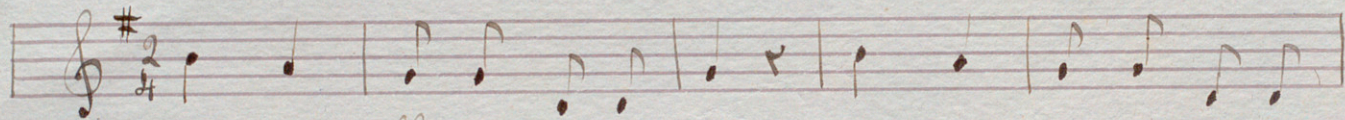
Van à passejar
Josepli y Maria,
van à passejar
per fora la vila.

(De Solsona)

Cauçó 2

Lo Rabada.

Decidit.

de Ma - ri - ael Je - su - set.

Lo Rabada'

- Llevat, llevat Joanet,
que pesta fas aquí al llit,
que n'ha nat aquesta nit
que n'ha nat aquesta nit
de Maria el Jesumet.

- Massa fa fret.

- Posat les calces de llana
y la semarra de pell.
Ficat la gorra llarga
y'l jalech fins al cotell
- Massa fa vell.

- Mira, mira si t'hi vinch,
totes me les pagaràs
et donarè una surrapa,
de mi no te'n burlaràs.

- ¿Va de bo' Francàs?

- Com sin va! si ets un bergant
que sols ets bo per menjar;
corra, vasa, passa avant
que ja es hora de marxar.

- Encare no es clar.

- La fa lluna, està sorè,
Lo poble es en moviment,
sembla que tot, a fé, a fé,
han perdut l'entendiment.
- ¿Va gaire vent?

- Can si fa vent com si no,
carrega el ruc y marcadem;
tu diràs la professió
y al teu dtras seguiran
- ¿Està tot a Betlem?

- Ja t'he dit que havia nat
en Betlem lo Redentor;
arremhi ben aviat
ab senzillesa y amor
- Vaja, jo t'inc por.

- ¿De que tens por, cap de por?
¿Quin mal vol que't passa Deu?
que home s'ha volgut tornar
per salvar lo poble hebreu.

- ¿Vin drà l'hereu?

- Lo Pauet també vindrà;
tu lo tindràs com te bé;
com que no pots caminar,
a cavall lo muntaré.

- I a mi també.

- Anem, anem que ja es hora,
que ja es hora de partir,
tra mateix surt l'Aurora:
posem nos tots en camí.

- No puch seguir.

- Duja a les anques del ruc,
arrapat ab lo pitxal,
que si jo caminar puch,
luego serem al portal.

- Lo peu me fa mal.

- Mira, Juan, la ciutat
y'l portal tot resplandent;
sembla que un cel s'ha tomat,
de angels n'hi mes de cent.

- Canbè hi ha gent.

- La que som a la estallia,
Juan, laica de catell;
adora al Fill de Maria,
naltres fem nostre ball.

- I jo un badall.

- Aquí teniu un capó
y la pell d'un gros cabrit;
vos servirà pel minyo
mentres será tan petit.

- Si embrutad llet.

- De lleties de nostre host
vos ne porta un sarronet;
un poch de vi vell y fort;
bebeu-ne un bon traguet.

- Si teniu set.

- De formatges nom tinc cap
y nous en puch regalar,
y de coques tampoch
per no haber pogut pastar.

- Hi això pla.

- Dosa al petit infantó
dona tens la barba sens pel;
de ma part fedi un petó
perque us vulga tots al bel.

- Ab Sant Oliguel.

- Jo me'n torno, Senyor,
Sant Joseph a Pen naü,
vos Maria, si vos plau,
tornare passat lo fet.

- Ab lo Joanet.

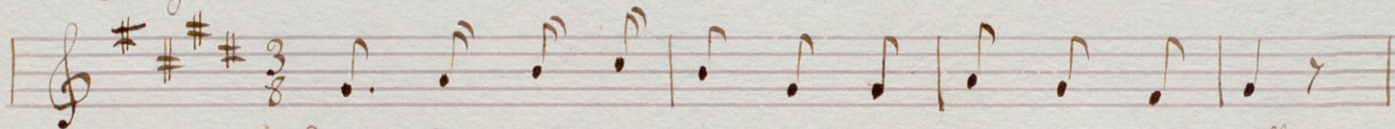
— Jeanet, tu no vindràs
perque m'has fet quedar mal:
Una altre volta aprendràs
à no ser tan animal.
— cò sera' tal.

(De la Plana de Vich.)

Cançó 3

La fugida a Egipte

Allegretto.

La fugida à Egipte

- En la sumarieta i naran a cavall,
seguint les petjades per un caminall.
Los angels decallen, i també els aucells,
perque 'l bon Jesus no'n fos descobert.
- Que porteu, senyora, i tan ben amagat?
— Un xich de blat portes del mes ben triat.
— Si m'el voleu vendre i o' donà empenyat?
— No'l vull donà a vendre, m'el vull empenyar:
tan xiqueta mestra i lo meu salvarà.
- La'n trovan un home i que semblava blat:
— Vos home, el bon home, i lo bon sembrador,
anau a cà vostra i a cerca el falçó.
- Si ben lo segaria i senyora aquest blat,
com lo segaria i si encara noes nat?
- Segueu-lo, bon home, i seguen aquest blat:
Quan lo pagès torna, ja 'l tista coblat.

11
Primera gaveta / s'hi van amagar.
Tot just feya un hora / ja varen passar,
seguint ses petjades / ab un delit gran,
motta get ab armes / que'ls naven cercan.

Al home digueren / que estava segant:

- Vos home il bon home / lo bon segadó:
èheu vist una dona / ab un infant?

- Arrera, gent d'armes / una n'ha passat
mentres jo m'estava / ^{semblant} segant aquest blat.

- Arrera, gent d'armes / tornem a ciutat.
La perdire ja cantava ~~sota~~ això no es veritat.

La menta ja deya: «sota el blat està»

Perdure, maldida / seràs en ton cap;

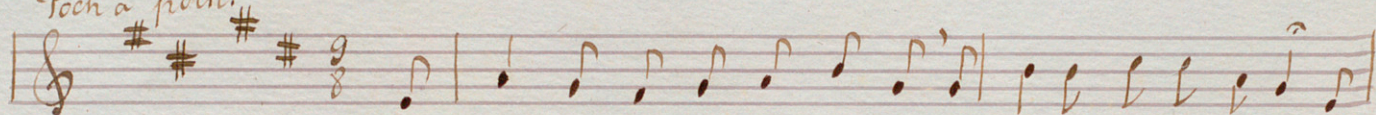
Hu, menta xerane / jamay granaràs.

(De la Plana de Vic.)

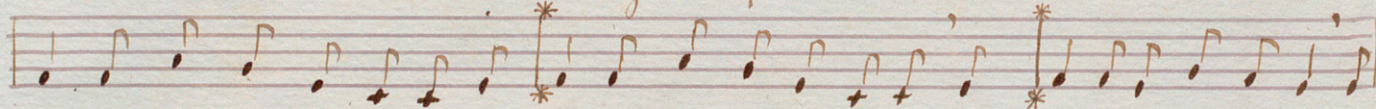
Cantó 4 (H.)

Divino.

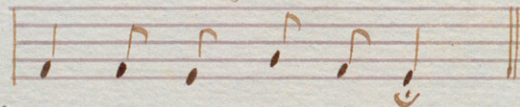
Poch à poch.

Non de Deu glo-ri-fi-ca da Glo-ri-a del Nou Tes-ta-ment Ma-

ri-a Ver-ge llo-a-da dalt del Cel fo-ren do-ta-da de llum de gra-ci-a-t-men de

llum de gra-ci-a-t-men.

Divino.

Nom de Deu glorificada
 Hostia del Nou Testament
 Maria verge lloada
 dalt del Cel fien dotada
 de llum de gracia. Amen.

La Cena santa y sagrada
 s'ha ffectat aquest sant Pa.
 Dintre l'Hostia consagrada
 bon Jesús en creu està.

Prometera l'Etern Pare
 Verge Mare triuñfant.
 Dintre'l ventre de vos, Mare,
 s'es criat l'Esperit Sant.

Esfiga tan delicada,
 quan nasqué, Verge us deixà.
 Nou mesos l'havén portada
 y ab vostre llet se crià.

La garba d'aquell Torment
 per Judes Iscariot
 per trenta diners d'argent
 l'han venut als sacerdots.

Y pèls carrers lo lleuaren
à Jesús pres y lligat;
caminant lo trepitjaren
fins a casa de Pilat.

«Ecce homo», els diu Pilat,
ja es prou batut lo Hornent;
no sia tan maltractat,
garbellat per tanta gent.»

«Colle, tolle, ferra farina;
crucifiquem al Hornent.
Vingué com a lley divina,
mori en pasta de torment.»

Los rufins (rabins?) son gent malvada,
tots cridan: «Vaja al Indi;
mori en cren d'una vegada,
no resti el Hornent així.»

Los rufins son rigorosos,
promptament lo s'han pastat;
los focs foren sanguinosos
y en la cren s'han enfiatat.

Y aquell Pa' tan preciós
coqueren dalt de la cren.
De foc foren los dolors
de sa Mare quan lo ven.

Magestat esta inclinada.
 Qui aquest Pa' contemplará
 l'ànima tindrà salvada
 dignament qui lo rebá.

Bon Jesús quan vareu néixer
 portavan corona d'or
 y ara la portau d'espines
 per nosaltres pecadors.

Qui dirá u oirá la bena
 tots los divendres del any
 tindrà un'ànima de pena
 la seva si esta en trevall.

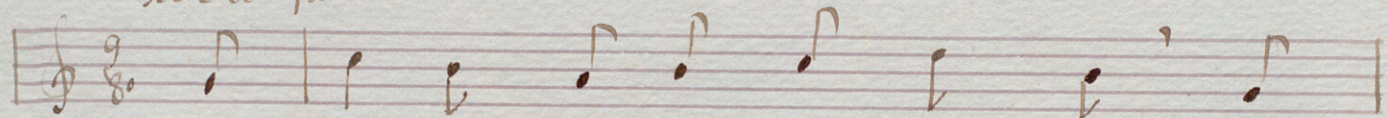
Qui la haurá feta dir
 molts perdors haurá guanyats;
 quants pecats ne ferá'l dia
 tots li seran perdonats.

Aquesta canço, lo mateix que la variant B., es tota ella de quarteles
 menys la primera estrofa que té cinch versos. En les estrofes de quatre
 versos se suprimeix la repetició de la frase musical inclosa entre
 asterichs.

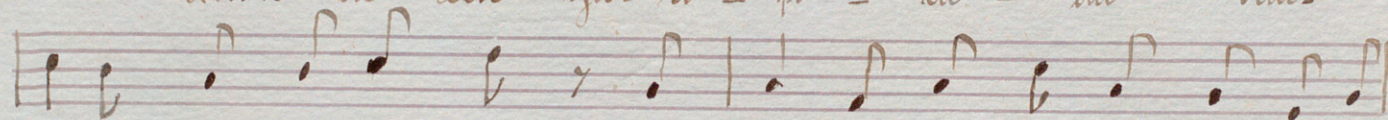
Canço 4 (B.)

Divino.

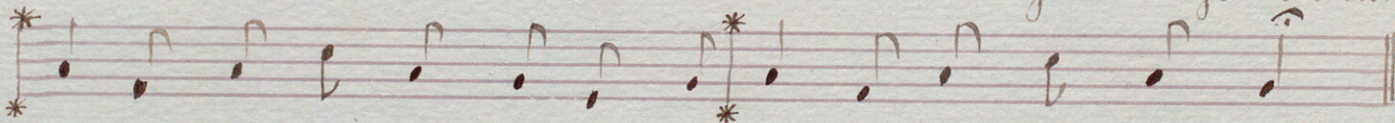
Poch à poch.

Llum de Deu glo - ri - fi - ca - da tria -

tat del Non Es - ta - ment Ma - ri - a Ver - ge Sa - gra - da del

Cel ne fo - ren do - ta - da per llum del gra - ci - al - ment.

Divino

Llum de Deu glorificada,
tractat del Nou Testament.
Maria verge sagrada,
del cel ne foreu dotada
per llum del gracialment

La Cena s'es consummada
al la pasta d'aquell pa:
 dintre l'Hostia consagrada
hon Jesús en creu esta.

L'Etern vos ha confiada,
Verge y Mare triuphant,
Espiga tan delicada
quan nasqué verge restant.

Per traïcio' lo portaren
 a Jesús pres y lligat;
 caminant no trobujaren
 fins a casa de Pilat.

«Ecce homo, els diu Pilat,
 mostrantoshi lo Torment,
 no sia tan maltractat,
 garvellat per tanta gent.»

Aquella gent tan malvada
 tots cridan: «Vaja al moti,
 mori en creu tot'una vegada
 no resti el Torment així.»

Los martells són rigorosos,
 promptement l'han emprorat,
 en mitj de fons sangonosos
 en la creu l'han enforçat.

Per aquelles santes taules
 aquell pa ~~sempre~~ sempre fou viu.
 per les sagrades paraules
 que lo sacerdot li diu:

Qui beura' de la sang mia
 y de ma carn menjada
 si es mort cobrada la vida
 y ja mes no moura.»

«Qui dicti la Cena mia
 mil perdons haura gonyats
 tants pecats com fera' al dia
 tots li serant perdonsats.

Qui haja dictat la Cena
 tots los divendres de l'any
 treura' un' anima de pena
 la ma n'esta' en trevall.»

(De Tolsona)

En una fulla impresa, sense any, ab lo sen d'imprenta: «Serent
 en la Imprenta de Miquel Borràs carrè del Hospital 1447, s'hi
 ven, portant per capsatera una fusta representant la Cena, una
 variant desgraciadissima d'aquesta canço' ab lo titol de «Explicació
 al Divino de la Cena Santa y Sagrada.»

Heusla aquí textualment:

(1ª columna.)

Llum de Deu glorificat tractat ab nou
 estaments Maria verge y sagrada del cel
 foren dotada per llum del grasiàlmen la
 sena ses consagrada ab la pasta de aquell
 sant pa dins de la Hostia consagrada Bon
 Jesus ab Creu està no meteren al etern
 pare verge mare triunfar espiqueta tan
 delicada com nasqué verge y dexat nou
 mesos lo aben ab vòstres llet se crià que
 per altre lo portaren a Jesus pres y lli-
 gat caminant lo trepisaren fins a casa
 de Pilat Geronim sen diu Pilat no sias
 tant lo Bernen no sias tan mal tractat
 Guallat per tanta gent roido sen se diu
 malvat tots cridan baix del moll moria

(2ª columna.)

en Creu una vegada no vesti el forment
 aixis los martells sen rigorosos pronta-
 ment la empestat fons sangonosos en
 la Creu la nem fomat aquell pa sempre
 fou viu posat per aquellas santas taulas
 fins que lo sacerdot li diu aquellas sa-
 gradas parolas qui beuré de la sanchi-
 mia, la mia carn menjarà qui es mort

coibrarà vida qui be morirà per dictat
la sena mil perdons haurà goñats tan
perdons com farà al dia tots ore serán
perdonats qui ha dictat la sena tots
los divendres del any una ànima tindrà
de pena y la mia si està en tieball aquí
dalt de la montanya cullan Rosas y Cla-

(3ª columna)

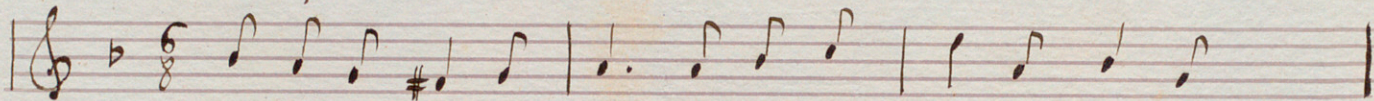
vells per en remia la custodia del santí-
sim sacrament aquí dalt de la montaña
tot al be de Deu y tinche las rosas de
cuatra en cuatra y los clavells de sinche
en sinche aquí dalt de la montanya tot
al be de Deu y es las rosas de cuatra
en cuatra y los clavells de tres en tres
aquí dalt de la montanya de la neu si
hi ha una capella que se diu san Barto-
meu sia tot per la mort de Deu aquí
dalt de la montaña al euent y ha can-
tat quan las cabras tindran llana las do-
nas faran bondad. Així siga. Amen.

P. i.

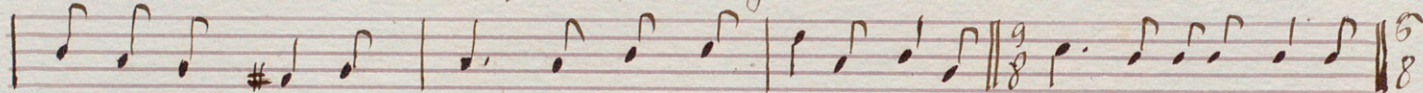
Canço' 5

Los sentits corporals

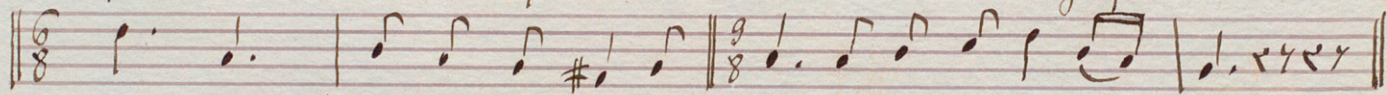
Poch à poch.

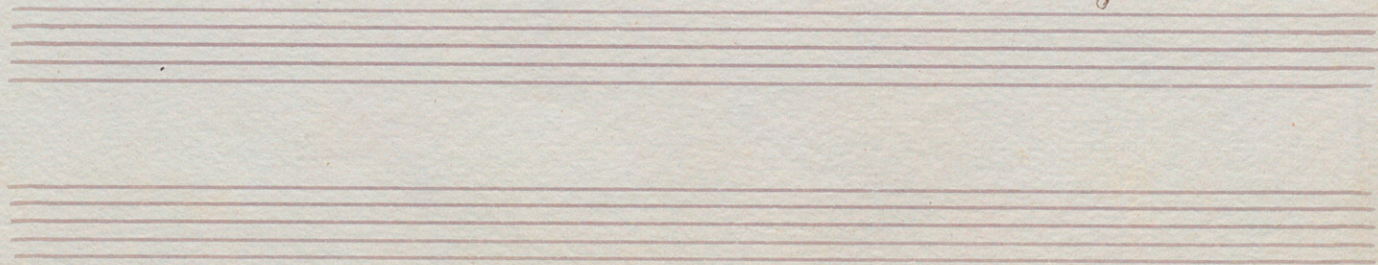
Los sen-tits cor-po-rals Pen-yor can-tals vol-dri-a

lo pu-mé es ven-re à Den qu'és ven-re bo-na vis-ta Ay! qu'és ven-re bo-na

vis-ta qui vol-dria ven-re à Den ha d'és ta'l ser-vey sen.

Los sentits corporals.

Los sentits corporals,
 Senyor, canta'ls voldria.
 Lo primer es veure a Deu,
 qu'es veure bona vista.

Ay!
 qu'es veure bona vista.
 Qui voldrà veure a Deu
 ha d'estar al servey seu.

Lo segon es oir
 la paraula divina
 que Deu nostre Senyor
 des de'l cel nos l'envia.

Ay!
 Que quan la oirem
 nuls de culpa estarem.

Lo tercer es odorar
 la rosa alexandrina,
 qu'es la Mare de Deu,
 no n'hi ha de mes fina.

Ay!
 Qui la voldrà odorar
 sempre n'ha de gosar.

Lo quart ja n'es gustar
 ab un pa tan divino,
 que Deu nostre Senyor
 del cel nos el envia.

Ay!
 Que quan lo gustarem
 tots nos alimentarem.

Lo quint ja n'es tocar
 la Hostia consagrada,
 que no la pot tocar
 sino una mà sagrada.

Ay!
 sino una mà sagrada

Qui la voldrà tocar
 Missa haurà de cantar.

(De la Segarra.)

I I

Legendaries:

- 6 La mort de la nuvia.
- 7 La vida de les galeres.
- 8 La Dama de Colosa.
- 9 La Francisca fenera
- 10 Les ballades
- 11 Lo Frare Blanch.
- 12 Los presos de Lleyda
- 13 La mezinera descarada.
- 14 Les quintes.

Canço' 6

La mort de la muria

Andantino.

Lo di-lluns-al de-ma-ti n'es piin-ci-pi de set-

ma-na po-so la se-lla'd ca-vall diet al mo-li m'ena-

na-va.

La mort de la núria

Lo dilluns al dematí — n'es principi de setmana:
 poso la sella al cavall, — dret al molí me'n anava.
 Luan ne soch à mitj camí, — un fuster jo n'encontrava;
 ja'n preguntó a'n el fuster: — Perquí feu aquesta caixa?
 — Per una noya de quinz' anys — que s'es morí enamorada.
 Luan arribó a'n el molí — sentí tocar les campanes;
 preguntó a'n el moliní: — ¿Perquí toquen les campanes?
 ja'm respon lo moliní: — «Per la teua enamorada.»
 — Ay bon Déu! com pot ser això? — no hi ha un quart que l'he dirada.
 Brio la brida al cavall, — dret a casa seva anava.
 Aixís que n'entro al carrer, — veig mitja porta tancada,
 cortina negra al balcó: — lo meu cor se me n'hi anava.
 La me'n pujo escala amunt — com si ja fos de la casa:
 al ser a' dalt del replà, — me la veig amortellada.
 La me'n ~~me~~ li agenollo als peus, — ja li destape la cara.
 — Amor meu, no'm toquis pas — que jo'm feia condemnada.

Vesten à baix al celler — trobaràs la meua mare
digas que t' donque les claus — les claus de la meua caixa:
trobaràs un anell d'or — de set pedres virolades,
trobaràs un mocador — tot brodat d'or y de plata.
En lo calaixó del mitj — trobaràs les arrecades
en lo calaixó de baix — trobaràs l'anell de plata
y lo ret de carmesí — desvota la roba blanca.
Despres ves à cal fuster — digas que'ns fassin la caixa,
que la fassin un poch gran — per que 'ls dos hi poguem cabre.
(Del Vallès)

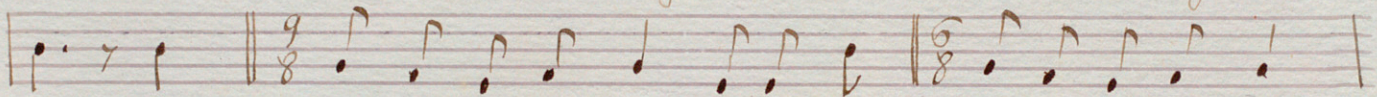
Cançó 7

La vida de les galeries.

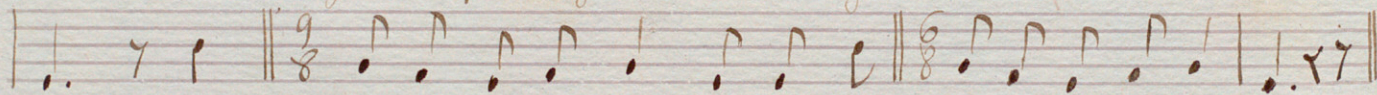
Moderat.

La vi-da de les ga-le-res n'es molt lar-ga de con-

tar set anys ha que vaig ab e-lles y set mes al meu ma-

nar vin-gu-da la ben vin-gu-da la car-ta de na-ve-gar.

La vida de les galeres.

La vida de les galeres — n'es molt llarga de contar;
 set anys ha queraig ab elles — y set mes al meu manar.
 Al cap de la catargina — lo socorro es va acabar;
 los soldats tots a la una — volen matar al capità.
 Lo capità els responia: — «Deume temps de confessar»
 Mentre el capità es confessa — tres colomes van passar
 que ab lo bech dugen looure — y a la alita lo menjar.
 La una de les colomes — a la gavia ~~es~~ va posar.
 ¿Qui sera lo valent home — que a la gavia pujará?
 Le capità es valent home — a la gavia ^{va} pujar.
 Quan es a mitjana gavia — capità es posa a cantar.
 Quan es a dalt de la gavia — capità es posa a plorar.
 ¡Hy les serres de Sicília — com se ventien blanquejar!

Hi ven la seva senyora — que en cadira d'or s'està.
 No va vestida de seda — ni tarrascó de tafetà,
 sino d'un panyo finíssim — que a l'Europa no n'hi ha.
 Luan n'es a vaix de la gavia — llicència vol demanar.
 Demana llicència al Comte: — el Comte no li ~~li~~ vol dar;
 en demana a la Comtessa: — de fronte li va donar.
 A'hi dona per penitència — ab tres horas mar passar.
 De tant depressa que anava — una y mitja hi va pesar.
 S'en va a casa sa tia — la tia de Montalrà.
 — Deu la guard la meua tia — la meua mare que fa?
 — Don Lluís la seva mare — soterrada n'es temps ha.
 — No'm dirà la meua tia — y lo meu pare que fa?
 — Hy! don Lluís, lo teu pare — ja es cego de tant plorar.
 — No'm dirà la meua tia — y lo meu germà que fa?
 — Lo teu germà, don Lluís — pres de moros n'es temps ha.
 — No'm dirà la meua tia — la meua esposa que fa?

- Don Lluís, la teva esposa - n'esta en tractes de casar
esta nit se fan les cartes - y si no es avert, demà.
- No'm dirà la meua tia - en à quina iglesia hi va
- Hi va à Santa Maria - la de la vora del mar
- Eia baixemne la capa - la que solia portar
y baixemne la guitarra - la que solia tocar

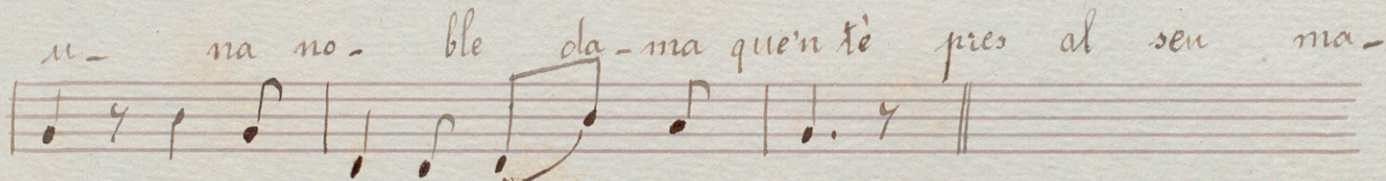
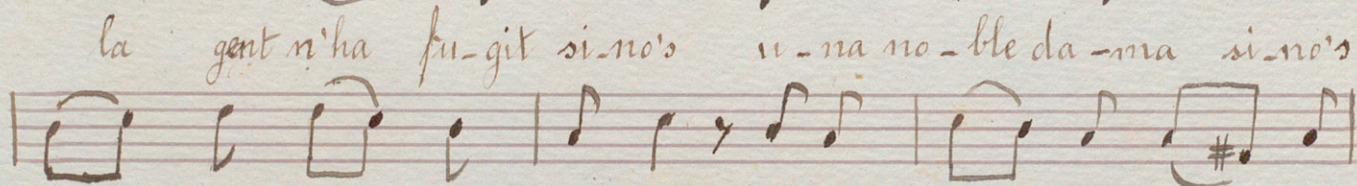
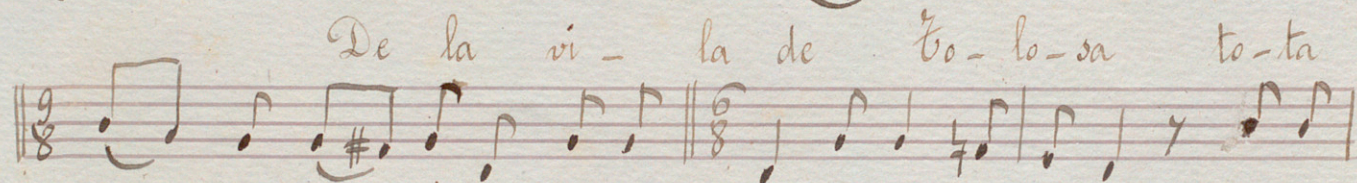
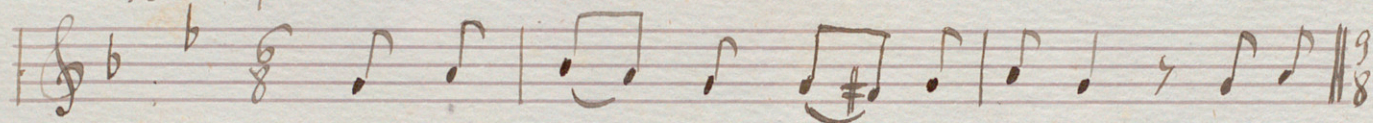
Corrada: Vingueta la benvinguda - la carta de navegar.

(De Tolosa)

Canço' 8

La Dama de Colosa.

Poch à poch.

rit que'n tè' pres al seu ma - rit.

La Dama de Colosa

De la vila de Colosa — tota la gent n'ha fugit
 sine's una noble dama —
sine's una noble dama — que'n té prè al seu marit.
que'n té prè al seu marit.

Set anys ha que l'on té prè — ay altres set que no l'ha vist.
 Al cap de la catzena — Capítello ven venir;
 li demana al Capítello — que li torni'l seu marit.

— Si, per cert, la noble dama, — si dormir ab mi una nit.

— Callen, callen, Capítello — que he dit en el meu marit.

De tan lluny com la va veure: — « Noble dama! que t'ha dit? »

— «l'ha dit que t' deslliuraria — si hi dormis sols una nit.

— Vestit, vestit, noble dama, — vestit per l'amor de mi;
 fasant lo vestit de seda — o sine's lo de satí.

A la entrada de la cambra — noble dama fa un suspir.

— « Que'n suspira noble dama? — o Que'n suspira pel marit? »

No s'espanti noble dama — ja'l veurà demà'l mati.

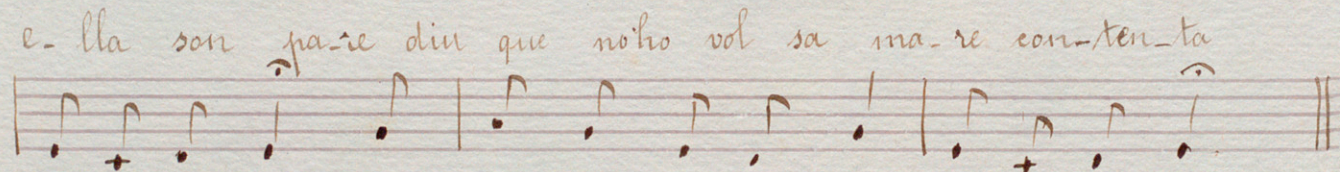
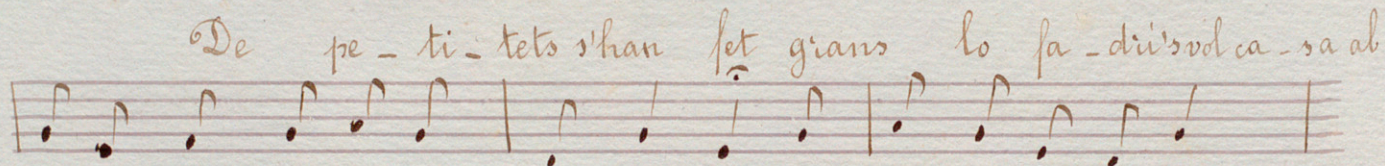
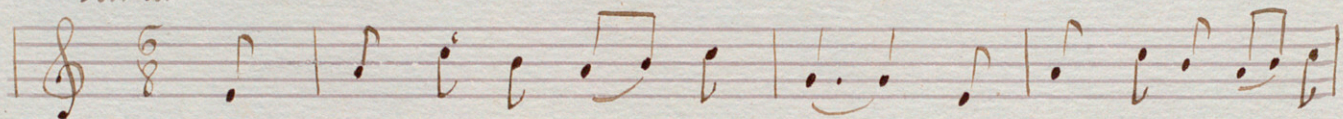
Quan es à punta de dia - noble dama en finestra ix:
 ja'n ven les fogues plantades - y penjat lo seu marit.
 - Capitellet, Capitellet! - be us recordaren de mi:
 - heu llevada la honra meua - y heu dat mort al meu marit.
 - Tres fills ne tinch à la guerra - triaràn? lo mes bonich
 y si percas no us agradan - jo seré'l restre marit:
 tinch la dona al llit malalta - que s'acaba de morir
 que si ella no's moria - jo l'ajudaré à morir.
 - Capitellet, Capitellet! - vos recordaren de mi!
 - Cinguen pietat, la dama, - tinguere pietat de mi!
 - La pietat que vos tenian - al pensar lo meu marit.
 el'hi dona tres punyalades - la primera lo ferí,
 la segona cau en terra y à la tercera morí.

(Del Valles)

Canto 9.

La Francisca ferrera.

Pausat.

n'e-ra a - den a - den Fran-cis-ca fer-re-ra a - den

La Francisca ferrera

Les petetets s'han fet grans, — lo fadrís vol casar ab ella.
 Son pare diu que no ho vol, — sa mare contenta n'era.

Adieu! Francisca ferrera.
Adieu!

— Deu vos quart, Joseph ferrer, — vostre filla ha de ser meira,
 si no me la volen dar. — la pendré sense llicència.

Llogaré quatre fadrins — tots quatre a' la bandolera.

Ja n'agafa'l botavant — y me li tira al danera...

— Fadrins seran ben pagats — si'm trayeu d'aquest empenyo:
 seran pagats ab diners — moneda barcelonesa.

A les dotze de la nit — n'hi trucau a' la finestra.

— Joseph ferrer, baixa a' obir — que'ns tens de ficar un ferro;
 y si tu m baixas a' obir — te'n fare jo de manxego.

Al primer cop de martell — tres punyalades li pega.

L'una li dona al costat, — l'altre li clava a' la esquena,
 l'altre a' la boca del cor — que es la que li don mes pena.
 — Justicia del Cel baixen — donne la raho si es meua,
 que me n'han mort lo marit — y han robat la filla meua.

A deu! Francisca ferra
A deu!

(De Barcelona)

Les ballades.

Cançó 10

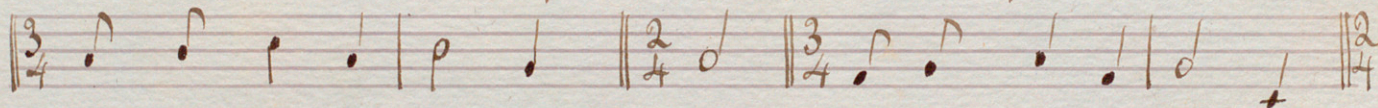
No massa vin

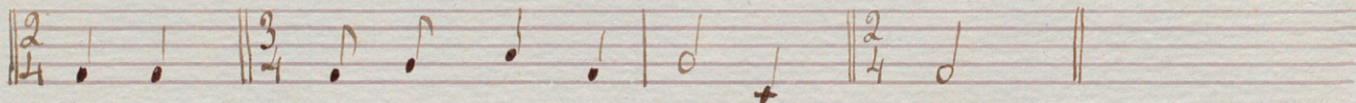
A la plas-sa fan ba-lla-des ay ma-re dei-

xen-mi a-nã com que soch tant bo-ri-que-ta

ba-lla-doi no'm fal-ta-rai So-ta l'o-li-ve-ra o-

li-va so-ta l'o-li-ve-ra es-tà.

Les ballades.

- A la plassa fan ballades — ay mare dixeunhi anar :
 com que soch tant boniqueta — ballador no'm faltará
 Sota l'olivera oliva — sota l'olivera està.
 com que soch tant boniqueta — ballador no'm faltará.
- No hi rages Caterineta — ten pare esta pe' arriar
 — Tant si arriba com no arriba — a la plassa vuy anar.
 No havia passat un' hora — son pare ja va arriar:
 — Ahont es la Caterina? — que no hi sigui per sejar.
- A es a la plassa que balla — que balla ab el seu germà.
 Les criades son xerraires — no les poden fer callar.
 — No n'es a la plassa, no: — que es al carrer a festejar.
 Prompte mana a les criades — que la vagen a cercar
 La l'agafa, la'n garrota — y al pen del llot la lliga'.
 La primera garrotada — per morta la va deixar
 La mare s'esta a la cuyna — que no fa' sino plorar.
 Lo seu pare entra a la cambra — perdo'li va a demanar.

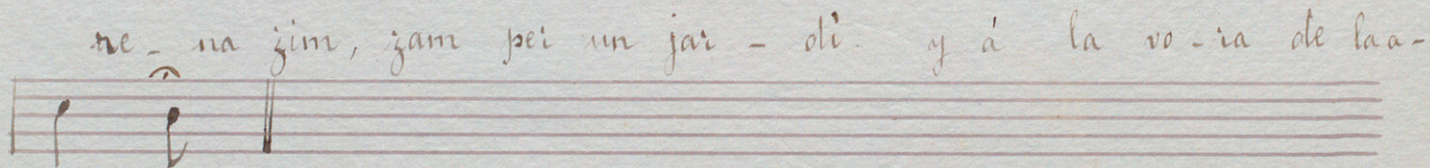
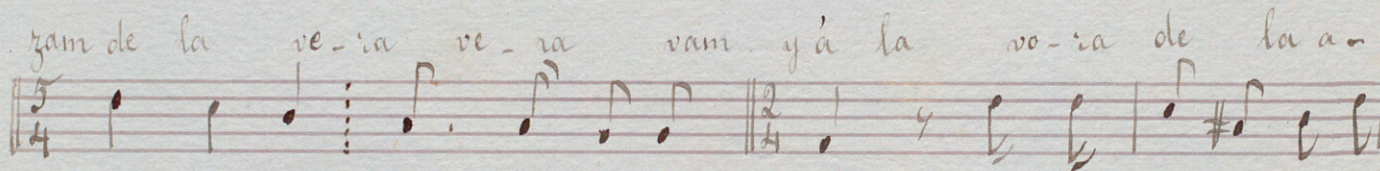
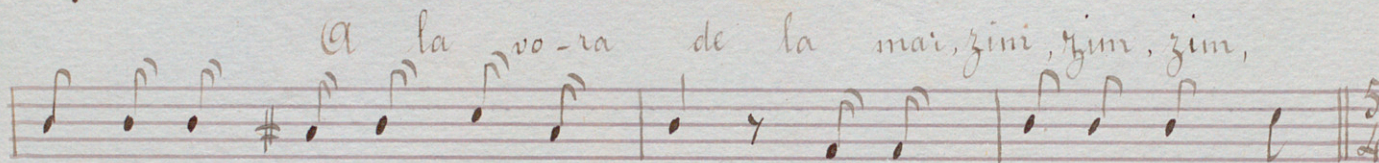
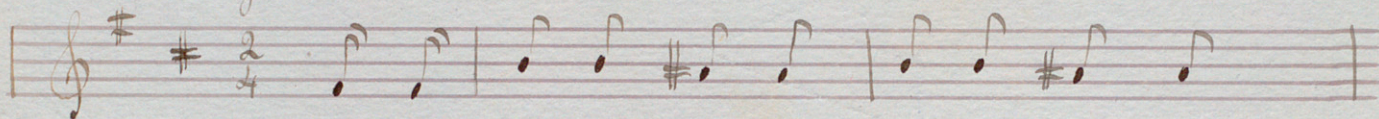
Me pardonas Caterina? — e si'm voldrias perdonar?
 Mentres diu eixes paraules — Caterina va finir.
 Son quatre riuets blancs — per aralla acompanyar
 ab la cabellera estesa — y un cii encès a la mà.
 Nines de Santa Coloma — be os 'en poden recordar:
 si la Caterina es morta — n'és causa lo festejar
Sota l'olivera oliva — sota l'olivera està.

(Del Montseny)

Canço' 11

Lo Frare blanch.

Allegretto.

ri - na

Lo Frare Blanch.

A la vora de la mar,
zim, zim, zim, zam,
de la vera, vera, van,

y a' la vora de l'arena,
zim, zam, per un jardí
 y a' la vora de l'arena.

Si n'hi ha un enrajolat
 de rajoles de València.

Al mitj del enrajolat
 s'hi aixeca una capelleta
 que hi habita un frare blanch
 que'n confessa una donzella.

El primer mot que li diu:
 — Donzella, è volen ser meua?
 — Oho, per cert, lo Frare Blanch
 que tinc l'amor compromesa.

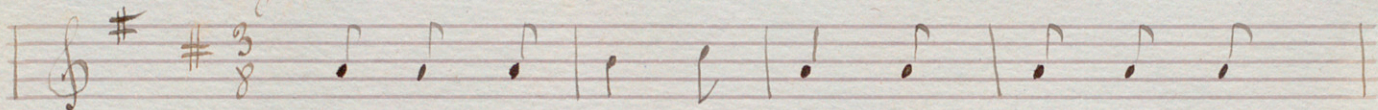
L'he promesa a' un cavaller
zim, zim, zim, zam,
de la vera, vera, van,
 que temps ha qu'es a' la guerra
zim, zam, per un jardí.
 que temps ha qu'es a' la guerra.

(Del Bergadà')

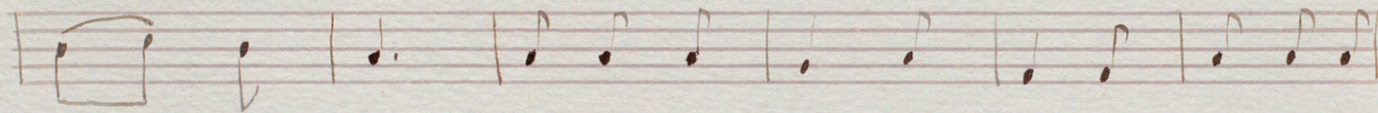
Cançó 12.

Los presos de Lleyda

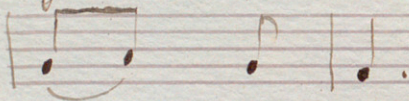
Allegretto.

A la ciu-tat de Lley-da n'hi ha u-na

gran pre-so de vint y tres que n'e-san van dic-ta u-

na can-ço

Los presos de Lleyda.

- A la ciutat de Lleyda — n'hi ha una presó;
de vintitres que n'eran — van dictar una cansó.
La dama se'ls escollia — detras d'una finestra.
Los presos s'en adonen — y paren la cansó.
— ¿Perque no canten presos — perque no canten tots?
— ¿Com cantarem senyora — si estem en greu presó?
— Canten, canten los presos — que ja os en treuré jo:
aniré a'n el meu pare — a demanarli un dò.
— Ay! pare, lo meu pare — em'en volen donar un dò?
— Ay! filla Margarida — ¿quin dò vols que jo't do?
— Ay! pare, lo meu pare — les claus de la presó.
— Ay! filla Margarida — això no ho faré jo:
dema' serà dissapte — los penjarem a tots.
— Ay! pare, lo meu pare — no penjen l'aymador.

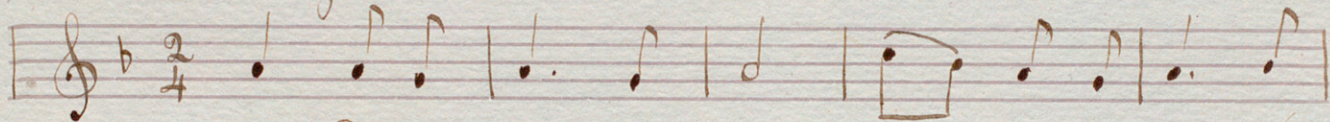
- 1 - Ay! filla Margarida - quin es lo teu aymador?
- Ay! pare, lo meu pare - es lo mes alt y ros.
- Ay! filla Margarida - serà 'l primer de tots.
- Ay! pare, lo meu pare - penjerunni a mi y tot;
y a cada cap de forca - penjerunni un ram de flors:
la gent quan passarà - sentirà gran olor
y dirà un pare - nostre - per lo pobre aymador.

(De la Sagana)

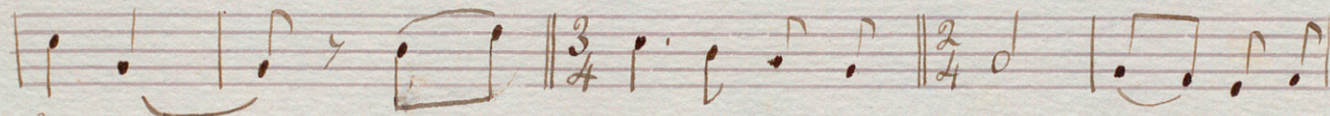
Canço' 13.

La metzinera descarada.

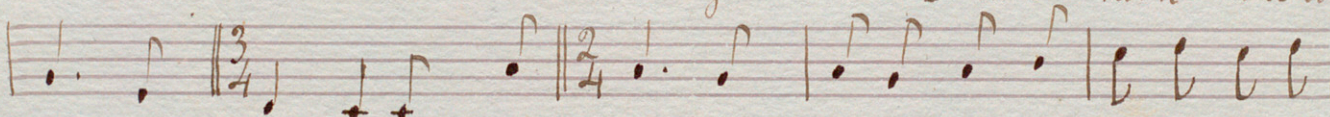
Un xich retingut.

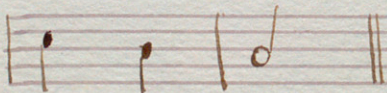
Lo Com-tes-tà ma-lalt en te-res de Va-

len-cia ma - lalt y ben ma - lalt no'n-mi-ti-

ra d'a-ques-ta l'a-mor la ro-sa la xi-o-la y el cla-

vell her-mòs.

La metzinera descarada

Lo Comte està malalt — en terres de Valencia;
malalt y ben malalt — no'n surtirà d'aquesta.

L'amor,
la rosa la viola,
y el clarell hermos.

Castols de cavallers — sovint se'n van a veure;
no hi van pel Comte, no, — tampoch per les síccotes;
no hi son per l'amor d'ell, — que hi son per la Comtesa,
que n'es jove y galant — y dona molt presenta.

Luan se n'han combregat — ella a la cambra n'entra,
y a l'espona del llit — hi'n din a cau d'orella:

— Comte, quan seras mort, — ó quin marit vos que prenga:
ó el del barret burell, — el de la cota verda,
el del gambeto blau — que n té tantes d'hisendes,
ó aquell barbete ros — que a mi'm tira amorotes?

— Ay mireu, cavallers — quina dona es la meua;
se'n encare el marit viu — y un altre ja se'n cerca!
Calla, calla mulier — deixam sortir d'aquesta;

i quin altre te'n faré — quan posi's els peus a terra!
 Agasfà'm un boscall — o' el cap de la corrotja,
 y a cops t'he de trencar — la biga de l'esquena.
 — Y què'n feràs de mi — quan tu m' hauràs malmesat?
 — Et tiraré a'n el pou — o' al clot de la riera;
 — Calla, calla, marit — no tingues tal guinera,
 sent que no n' ~~ex~~ surtiràs — no'n surtiràs d'aquesta.
 A'has pres un pardell d'ous — cuyts a la gironesca;
 n'has pres un brou de pa — ab les polvres verdes.
 Olletzines tens al cos — no aritaràs al vespre.
 Esta nit, si a' Deu plau, — ja n' quedare' viudeta.
 Et cridaré als parents — que vingan al enterro.
 Freres y capellans te duran a la iglesia,
 amortalat de blanc — la cara descoberta,
 cascú ab un ciri groch — sino ab una candela.
 Et t'hi acompanyaré — vestideta de negre;
 a brigada ab mantou — y els ulls baixos a terra.
 Comtes y caballers — anan així que' m' vejan:

« Hy la rinda galant, — ay la galant rindeta »
 Jo n'aspicié el cap, la cara ben adreç,
 per sota del mantó — faré la rialleta.
 Al capdell dia o' dos — jo ja'n séic promesa,
 ay al cap d'un mes o' dos — ja m'hauran casadeta.

L'arvor
la rosa, la viola,
y el clarill hermes.

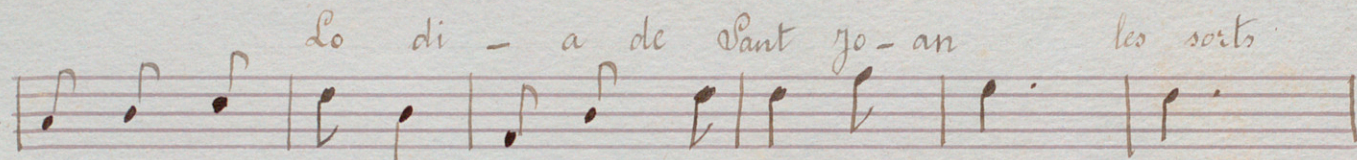
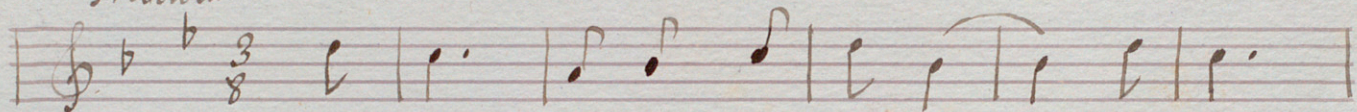
(De Pons)

1

Cangó 14

Les quintes.

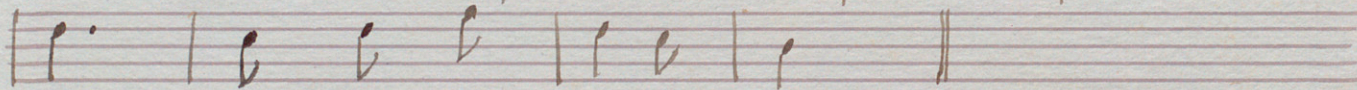
Moderat.

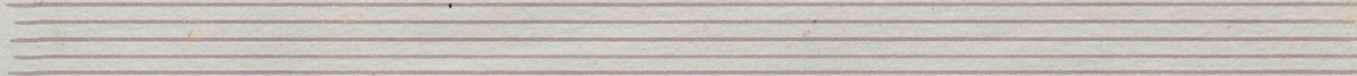
son à la plas-sa los fa-di-ers tots en mas - sa

hi van tot sus - pi - rant. Lo po - bre que t'heu ne-

gra sem va à ca - sa plo - rant.

Les quintes.

Lo dia de Sant Joan
les sorts son a la plassa;
los fadrins tots en massa
hi van tot suspirant.
Lo pobre que ~~ten~~ negre
se'n va a casa plorant.

A y mare, be ho saben
que tinc d'amar a la guerra.
Valgam Deu, quina pena,
quin desconsol tan gran;
lo cor se'm desespera
quan hi estich pensant.

Jo me'n despediré
del pare y de la mare,
de germans y germanes;
la meua amor també:
ditzos serà aquell dia
que al poble tornaré.

Me'n poso a fletornar
contra la meua mare,
també a contra el meu pare
que al mon me van portar;
m'hagués llevat la vida
venint de batjar.

Sortirem de Llangà
n'irem cap a Figueres;
seguirem carreteres
fent cap a Mataró;
seguirem les Castelles,
Valencia y Arago'.

(Del Montseny)

I I I

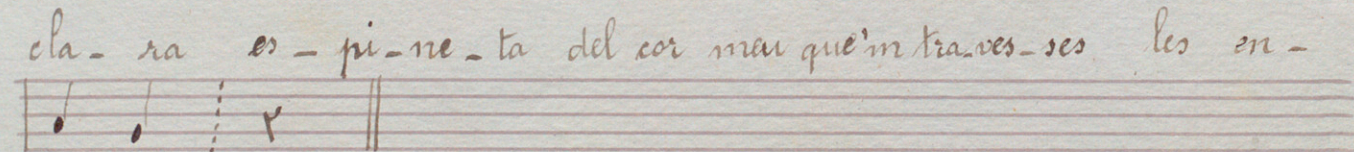
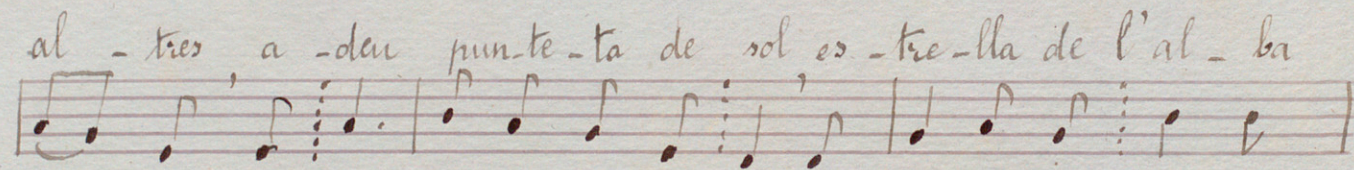
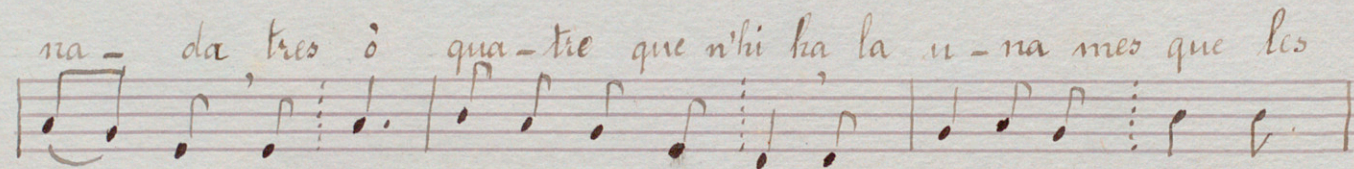
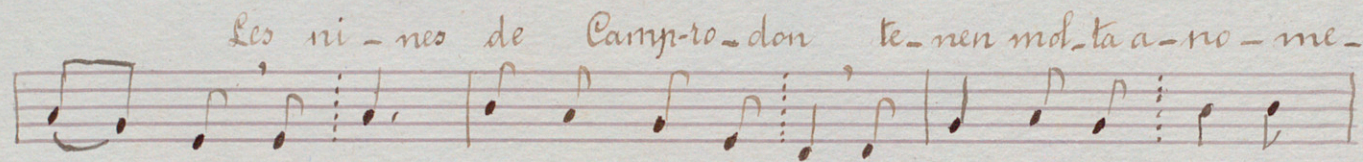
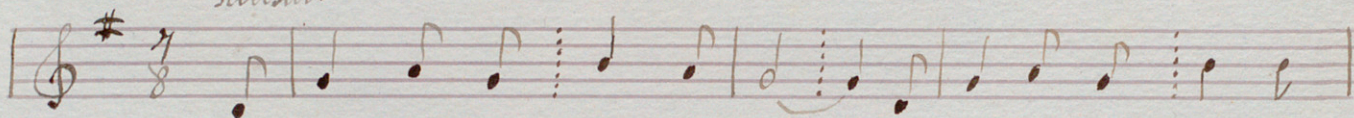
Amoroses:

- 15 Les ruines de Camprodon.
- 16 Ceresa.
- 17 Mentides.
- 18 La Silota
- 19 Festeig.
- 20 Lo roserot
- 21 Tumbeta, zorr.

1
Les nines de Camprodon.

Cantó 15.

Pausat.

tran - yes.

Les mines de Campredon

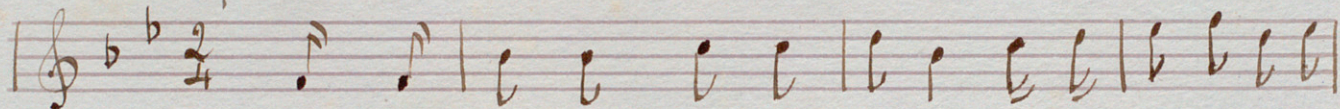
Les mines de Campredon — tenen molta anomenada;
 tres o quatre que n'hi ha — la una mes que les altres.
Aden, punteta de sol; — estrella de l'alba clara,
espíneta del cor meu — que'm travessas les entranyes.
 Tres o quatre que n'hi ha — la una mes que les altres;
 n'han baixat a espigolar — a la plana de Cordanya.
 En sen l'hora d'esmorzar — en recompiren les manades.
 La una din que'n te nou, — a l'altre les hi han robades:
 a darrera un garberó — a plorar se n'es frosada:
 pensant que ningú la veu — son ayinant se la miraba.
 — De què plorau?, dotz amor, — i de què esteu tant enutjada?
 — Com no tinc d'estar jo, — si m'han robat les manades!
 — Oo plorau, no, dotz amor, — que'n tindreu més que les altres.
Aden, punteta de sol — estrella de l'alba clara
espíneta del cor meu — que'm travessas les entranyes.

(De Barcelona.)

Cançó 16.

Teresa.

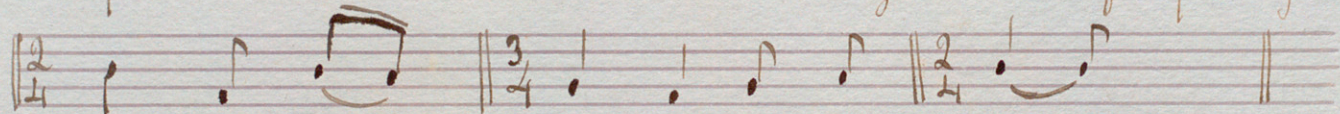
Poch à poch.

A - den Te - re - sa ga - la - na prínce - sa de les meus sen -

tits qu'en ro - bes lo cor als ho - mes yà mi'm fas pe - nà'y mo -

rir y à mi'm fas pe - nà'y mo - rir .

Ceresa

Aden Ceresa galana, — princesa dels meus sentits,
que'n robes lo cor als homes — y à mi'm fas pensar y morir.
y à mi'm fas pensar y morir.

Los padris son à la porta — no'n esperan sino el si;
no descontentis los pares — per à contentar-me à mi,
que jo ja me'n faré fiare — de l'ordre del Caputxi.
Quan ne sias casadeta — m'ho enviaràs à dir:

m'enviaràs una lletra — com te va ab lo teu marit;
jo t'en enviaré un'altra — com me prova el monastir.

Al primer fill que tu tingas — deixameli ser padri:
si no m'ha estimat la mare — al menys que m'estimi el fill.

Un dia tot chint missa — una lletra veig venir;
en comptes de besà à terra — la lletra jo vaig cul·tir.

Als primers mots de la lletra — ja'm parla del seu marit.
ja'm parla del seu marit.

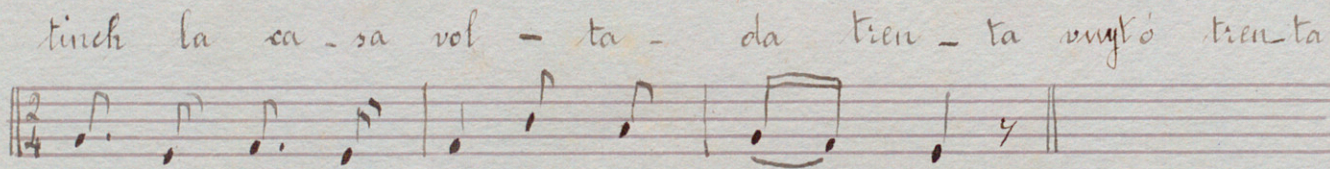
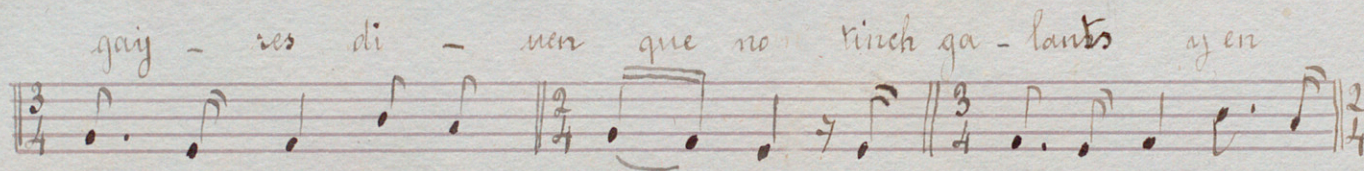
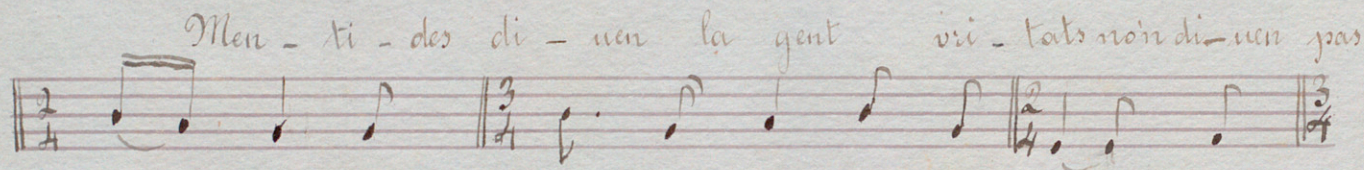
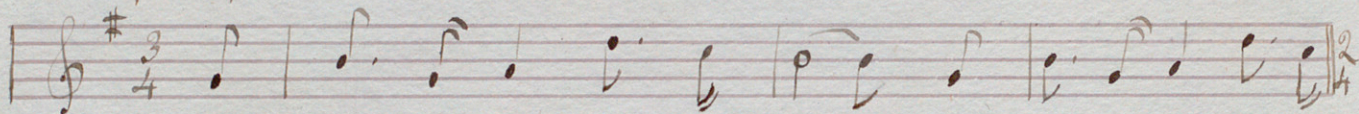
(Del Montseny)

Mentides

Cançó 17

Un poch pausat; sense rigor de compàs.

non à la ra-ya de qua-ran-ta.

Mentides diuen la gent, - vitats no'n diuen pas gayres;
diuen que no tincn galants - y'n tincn la casa veltada;
trenta vuyt d'trenta nou - à la raya de quaranta.

Diuen que no tincn galants - y'n tincn la casa veltada;
ara me'n festeja un - que n'es fill de la Valldama,
n'es petit y aixut y vermellat de la cara.

Un dia anant à la font - al cap del pont l'encontraba;
diu: «lle'n tincn d'anà al Urgell - à segà una quinzanada.»
«lle'n dona un pòm de clavells - per memoria y recordansa.

Quan ne vaig ser pel camí, - els clavells clorava;
els clavells n'eràn secs, - d'olor no'n feyan pas gayre.

Plangüen men els meus amichs - del mal que patixo ara:
patixo del mal d'amor - que'm travessa les entranyes.

Si sabias, amich meu, - les penes que'l meu cor passa,
prou deixarias l'Urgell: - tornarias à montanya:

trenta vuyt d'trenta nou - à la raya de quaranta.

(Del Montseny)

La Sileta.

Cançó 18

Llencer.

Al cai - rer del Hos - pi - tal a tres por - tes a mà
 dre - ta si n'hi ha un es - tu - di - ant que'n fes -
 te - ja la Si - le - ta Dom fa la rinch, rinch, rinch, jo'm
 ca - sa - ri - a al e - lla dom fa la rinch, rinch, rinch, ja'm
 sem - bla que la tinch,

La Silleta

Al carrer del Hospital, — a' tres portes a' mà dreta,
si n'hi ha un estudiant — que'n festegà la Silleta.

Dorm fa la rinch, rinch, rinch — jo'm casaria ab ella.

Dorm fa la rinch, rinch, rinch — ja'm sembla que la tinch.

clo l'ha poguda alcansar — ni ab diners ni ab paraules.

Un dia es determinà — a' vestir-se de monjeta.

i Hon direu va anar a' trucar. A casa de la Silleta.

La mare respon: «Qui' hi ha?» — «Loch una pobre monjeta
del convent de Sant Genís; — germana de l' Abadessa.»
— Ay! Silleta baixa a' obrir — a' laquesta pobra monjeta.

Entreu la monjeta, entreu — que la taula es paradeta
del bon pa' y del bon vi — de la bona viandeta.

Mentres n'estavan sopant — la monja esposa tristeta
— De que n'esten trista vos? — de que n'esten tan tristeta?

— È bon no tinch d'estarne jo — si hauré de dormir soleta?
— clo hi haureu de dormir, no — dormireu ab la Silleta.

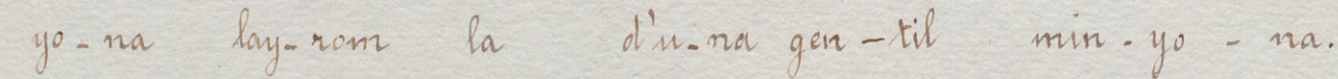
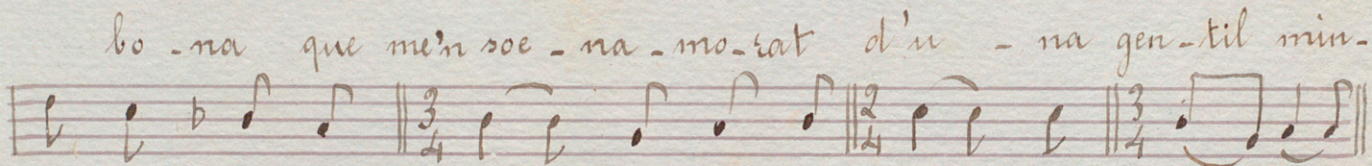
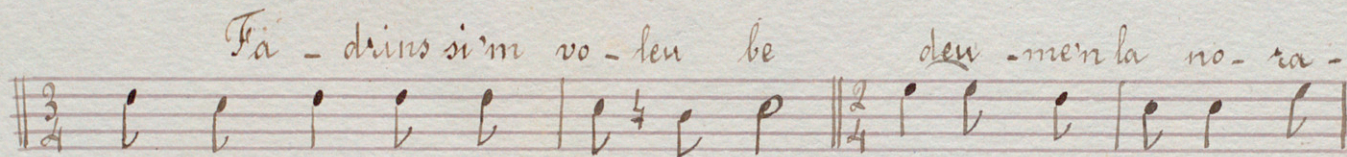
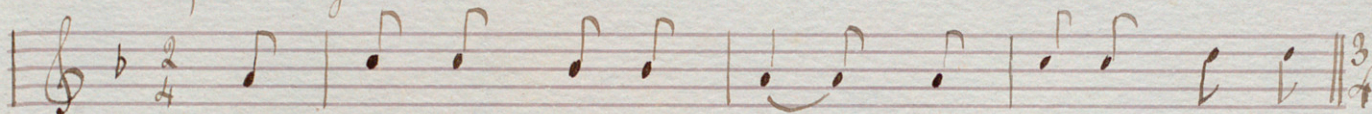
— Ay! mare no es monja, no — quès l'estudiant de lleches.

(Del Valles.)

Cançó 19

Festeig

Un poch mogut.

Pesteig.

Padris, si'm volen be, — deume'n la 'norabona
que me'n so' enamorat — d'una gentil minyona.

Layrom là

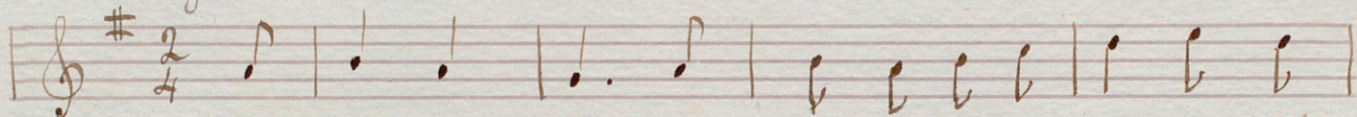
d'una gentil minyona.
que me'n so' enamorat — d'una gentil minyona.
N'es blanca com la neu — fresca com una rosa.
De dies n'estich trist — de nits no dormo gota:
sempre n'estich pensant — quan la trobare sola.
Un dia l'encontrí — sola que anava à l'horta,
pera regar el jardí — el jardí de les roses.
— L'hi'n pogués pèculi un bot — d'aquelles flors precioses!
— Cullí'me vos mateix — del rami fiis à la soca.
Lo à l'horta vaig entrar — ab una intenció bona:
la prenci per una mà — y ens assejem à l'ombra.

(Del Vallès)

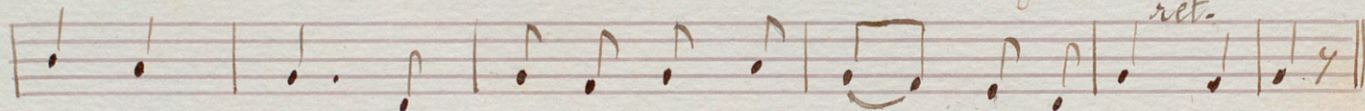
Canço' 20

Lo roseret.

Mogut.

Del Ros se - llo' en las mon-ta-ñas al - tes n'hi
ret.

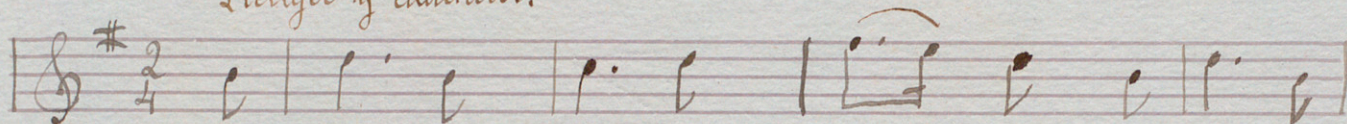
haun ro - ser qu'en fa les ro - ses blan - ques n'hi haun ro-ser.

Lo roseret

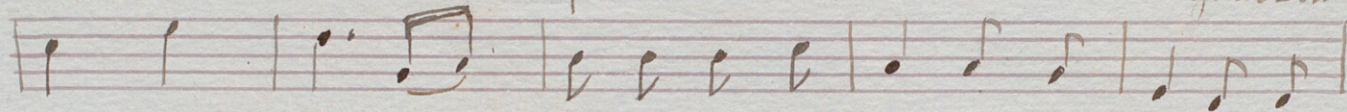
Canço' 21

Zumzeta, zom.

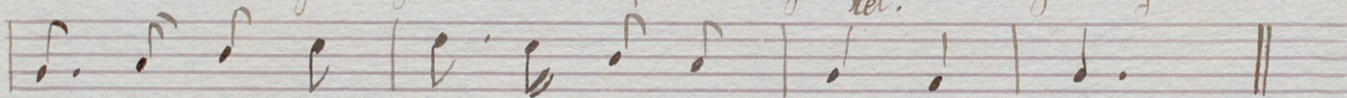
Plenger y cadenciós.

Quan n'e - ra pe - ti - te - ta en quai - da -

va xa - yons ya - ra que n'es gran - de - ta zum - ze - ta les

en - ques yels mol - tons que la zum - ze - ta zom.

Zumzeta zom.

Luan n'era petitetà
en guardava xayous,
y ara que n'es grandeta
zumzeta

les enques y els moltons.
que la zumzeta zom.

No es pas que'n guardi gayres
sinó's un trenta dos.
Pensant que guarda sola,
no guarda sola, no.

S'estava adormideta
à l'ombreta d'un oliv;
mentres dormida estava
passa un gentil garçon.
Cull un ram de violetes
y les hi posa al front.
Com n'eran molt fursquetes,
la nina s'en diuon.

— Si fossen mes grandeta
jo'm casaria ab vos.

— Anch que sia xiqueta
no'm rebutja garçon.
Les herbes dels prats creixen,
creixen la nit y el jorn;
també creixen els arbres:
també creixeré jo.

Ja ve la primavera,
fera' creixer les flors:
també creixen les nines
quan veuen llurs amors.

— Mo'n arriem à França
à fira à Carasco;
vos comprare' faldilles
faldilles y gipó.

e Quin color vos agrada
que os estiga millor?

— Lo vermell et m'agrada
zumzeta

que n'es bonich color
que la zumzeta zom

(Del Montseny)

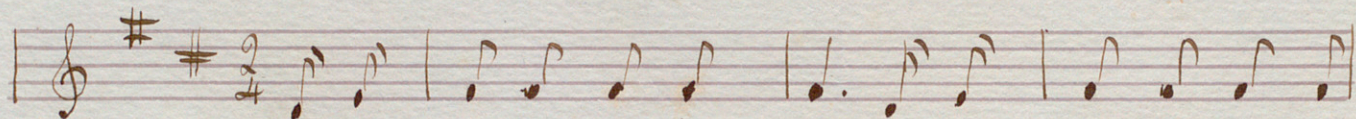
I V

Humoristiques:

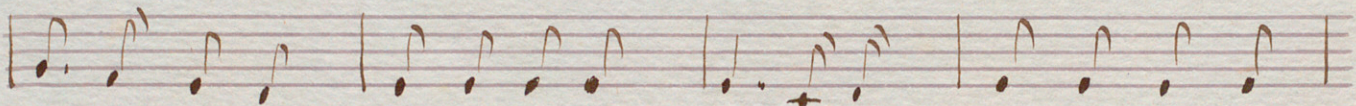
- 22 *Mestre Joan.*
- 23 *Lo Rector de Polinyà.*
- 24 *La burlata.*
- 25 *Un pobre terrisser. (A y B)*

Mestre Joan.

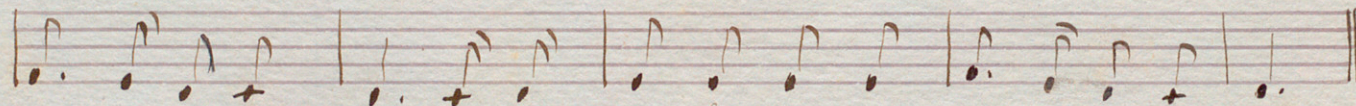
Moderat.

Deu vos quart mes-tre Jo - an gran bo - ti - ga n'heu pa -

ra-da de da - gues y ga - ni - vets yal tres co - ses de - li -

ca - des be l'en - tinch be l'en tinch la ma-la an-ya-da be l'en tinch.

Mestre Joan.

— Deu vos quart, mestre Joan, — gran botiga n'heu parada
de dagues y ganivets — y altres coses delicades.

Be l'en tinch

be l'en tinch la mala anyada

be l'en tinch.

¿ Hont teniu vostre muller, — que no la veig en tot casa?

— Los frares de la Mercè — que me l'han enmatllorada.

Dotze dies tretze nits — y encare no l'han tornada:

que quan ella serà aquí — ni feré' petar una cama;

d'una cama en vindrà un bras — del bras vindrà l'espinada

Estant en aixes rahons — la muller puja l'escala

— Deu lo quart, lo meu marit, — « La muller, ben arri'lada.»

— Eus aquí una dobla d'or: — los frares me l'han donada.

— ¿ Que us han fet fer, la muller — que us hagen tan ben pagada?

— Me n'han fet plantar y cosir — y rentar grossa bugada.

(Del Montany) — La muller, si ho fen així — neuhí un cop cada setmana.

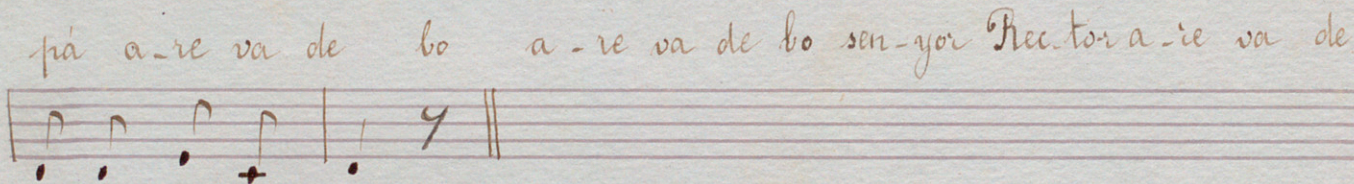
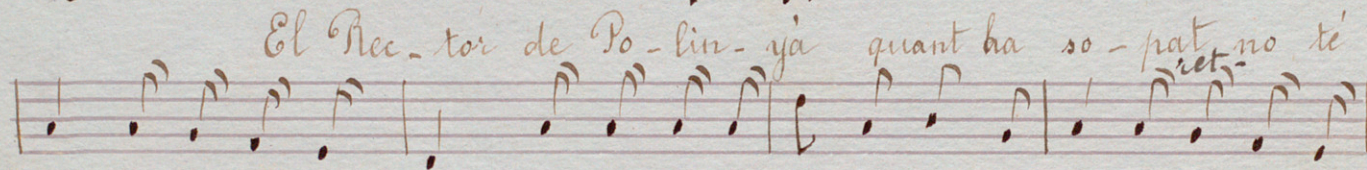
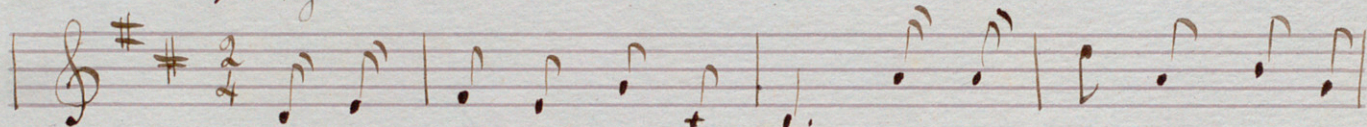
La lletra d'aquesta canço', lo mateix que la d'« El Pector de Polinyà »,
que la segueix, ha estat publicada per l'eminent folk-lore, en Bertran
y Bros, en son llibre « Cançons y Folles ».

Canço' 23.

El Rector de Polinyà.

Ritengut.

mes, viii

bo que de bo va.

El Rector de Polinyà

El Rector de Polinyà
 quant ha sopat no te ja
 Ara va de bo
 ara va de bo senyor Rector
 ara va de bo que de bo va.

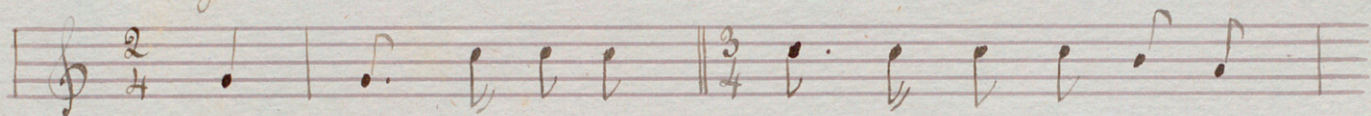
Pren l'escopeta y va a cassar
 Tres nines va encontrar
 — Èstaves volent confessar?
 — Èstont hi podriam ariar?

(Del Montseny)

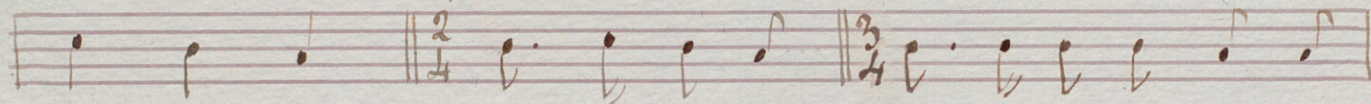
La burleta

Canço' 24

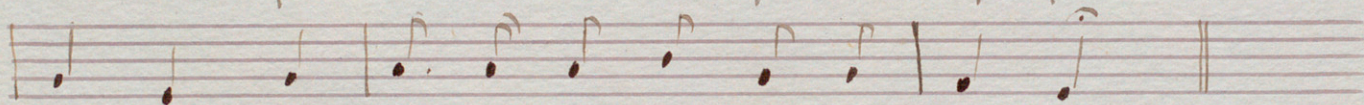
Alegre.

A la pla-na de Vich n'hi ha u-na min-yo -

ne-ta que's bni-la dels fa-dins per que n'es bo-ni -

que-ta ay ay per que n'es bo-ni - que-ta

La burlata.

A la plana de Vich - n'hi ha una minyona
que's burla dels fadrins - perquè n'es boniqueta.

Ay! ay! - perquè n'es boniqueta.

que's burla dels fadrins - perquè n'es boniqueta;
ara ja vindrà un temps - que nos burlarem d'ella.

Lo diumenge vinent - els fadrinets fan festa;
han danat à ballar - vaix à la ribereta;
la n'ha trèta à ballar - lo fill gran de la mestra,
y hoy ballant, ballant, - ell de l'amor se'n queixa.

Are filquem minyons, - que fera mi's ja respè.
Per aton passarem? - perquè la gent no'ns vejàn.

Etot uirèta avall - y per l'hort d'en Falguera,
que n'hi ha un taronja - cullirem taronjetes;
si en Falguera ho ven - en tornarem enrera.

1
Ella n'arrenca un crit - ay! que per mi son verdes
Les llagrimes dels ulls - li'n cauhen fins à terra.

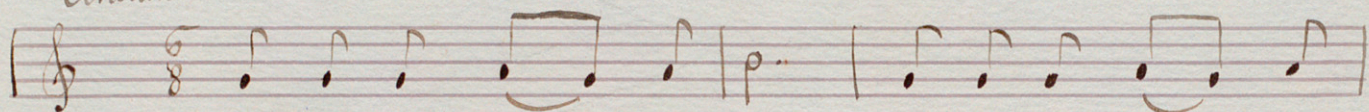
Ay! ay! li'n cauhen fins à terra.

(De Barcelona)

Cançó 25 (A)

Un pobre terrisser.

Andante

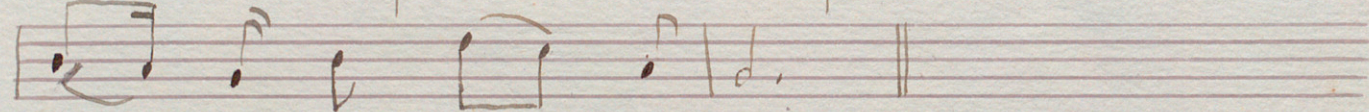
Un po-bre ter-ris-ser un po-bre ter-ris-

sai-re pas-sant el riu del Ter el bu-ro li ra

rau-re l'an-cell fa l'an-cell no us fi-en de les

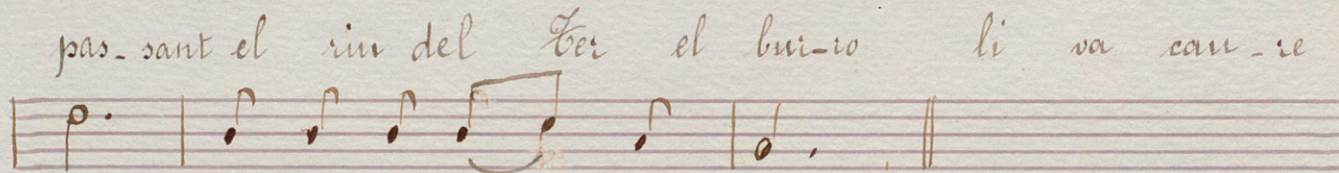
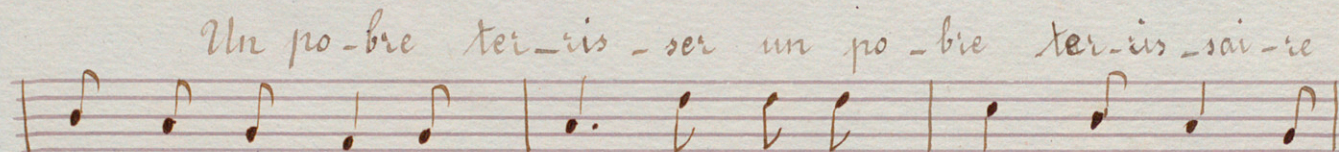
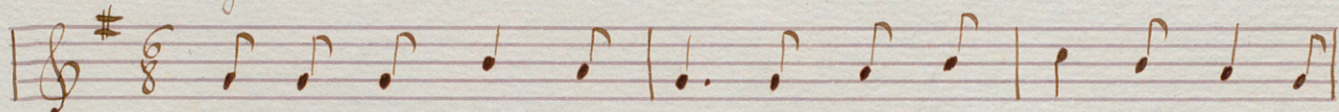

do-nes de Ga-ra-dell.

Canto' 25 (B)

Un pobre terrisser.

Allegretto.

ay , ay , ay , ay , ay - ay , ay.

Un pobre terrisser

Un pobre terrisser — un pobre terrissaire
passant el riu del Ter — el burro li va caure

L'aucell fa l'aucell
no us fieu de les dones
de Baradell

passant el riu del Ter — el burro li va caure
— fixecat borriquet; — entornemisen a casa.

Luan es a mitj carrer — ven la porta tancada,
Pregunta a'm els veïns: — ~~Avor~~ està l'Eulària?

— L'Eulària s'està al llit — que diu que està malalta

L'aucell fa l'aucell
no us fieu de les dones
de Baradell

La variant B d'Un pobre terrisser es canta ab la mateixa lletra de la
variant A, variant solament la tornada: L'aucell fa l'aucell
no us fieu de les dones
de Baradell.

per la de: Ajj!
ay, ay, ay, ay, ay, ay!